

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona dnia 18 marca 2004 r. przez Railion Deutschland AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-109/04)**

(2004/C 146/06)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 18 marca 2004 r. została wniesiona do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skarga skierowana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich sporządzona przez Railion Deutschland AG z siedzibą w Moguncji (Niemcy), reprezentowaną przez Rechtsanwalt H. Hohlen.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej Komisji C(2003)4660 z dnia 12 grudnia 2003 r. stwierdzającej, że zwolnienie z opłat z tytułu importu jest nieuzasadnione w określonym przypadku
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Strona skarżąca jest przedsiębiorstwem towarowego transportu kolejowego. Skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji odrzucającej wniosek Republiki Federalnej Niemiec o umorzenie długu celnego na korzyść strony skarżącej. Dług celny powstał, ponieważ strona skarżąca miała przetransportować drogą kolejową alkohol zadeklarowany jako farba z wolnej strefy w Bremen do wolnej strefy w Hamburgu. Z punktu widzenia strony skarżącej nic nie wskazywało na istnienie takiej fałszywej deklaracji. Towary te zostały ostatecznie, zgodnie z ich przeznaczeniem, przetransportowane do Republiki Czeskiej.

Strona skarżąca podnosi w szczególności, że decyzja narusza przepisy proceduralne, ponieważ została wydana z naruszeniem wymogu wysłuchania strony. Formalnie strona skarżąca miała możliwość przedstawienia swoich uwag. Strona skarżąca twierdzi jednak, że decyzja odmowna strony pozwanej nie zawiera ustosunkowania się do przedstawionych argumentów, co także zakłada prawo strony do bycia wysłuchaną. Strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie uwzględniła różnic w rodzajach ryzyka związanego z działalnością przedsiębiorstwa transportu kolejowego i przedsiębiorstwa transportu morskiego w wolnej strefie. W jej opinii, Komisja w swojej decyzji wyszła z założenia, że strona skarżąca jako przedsiębiorstwo trans-

portu kolejowego powinna być traktowana tak samo jak przedsiębiorstwo transportu morskiego.

Strona skarżąca pozostaje przy twierdzeniu, że decyzja narusza art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego. Decyzja bowiem zaprzecza wystąpieniu „szczególnych okoliczności” powołując się na niedokładne i niewłaściwe ustalenia co do faktów. Strona skarżąca twierdzi, że za sprawą uproszczeń w postępowaniu przy transporcie kolejowym jest narażona na podwyższone ryzyko oszustw, których przedmiotem są transportowane towary. Ryzyka tego nie może ona ani wyeliminować ani poddać kontroli. W szczególności praktycznie niemożliwa jest kontrola kontenerów.

Strona skarżąca podnosi wreszcie, że przy decyzji opartej na względach słuszności według art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego należy wziąć pod uwagę fakt, że nie powstała żadna finansowa szkoda dla Wspólnot Europejskich i że takie zagrożenie nie występowało, ponieważ alkohol był przeznaczony na rynek czeski i tam też został wysłany.

Skarga wniesiona dnia 1 kwietnia 2004 r. przez KM Europa Metal AG, Tréfirmétaux S.A. i Europa Metalli S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-127/04)**

(2004/C 146/07)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 1 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez KM Europa Metal AG, Osna-bruck (Niemcy), Tréfirmétaux S.A., Courbevoie Cedex (Francja) i Europa Metalli S.p.A., Florencja (Włochy), reprezentowanych przez M. Siraguse, A. Wincklera, G. Cesare Rizzę, T. Grafa i M. Piergiovanniego, adwokatów.

Skarżący wnoszą do Sądu:

- o znaczne zmniejszenie kary grzywny nałożonej na skarżących decyzją Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie COMP/E-1/38.240
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania, jak również kosztami poniesionymi przez skarżących w związku z ustanowieniem gwarancji bankowej w miejsce zapłaty grzywny nałożonej na KME do czasu wydania wyroku.

Zarzuty i główne twierdzenia:

W kwestionowanej decyzji Komisja stwierdziła, iż skarżący naruszyli, między innymi, art. 81 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym biorąc udział w szeregu porozumień i praktyk uzgodnionych, które miały wpływ na europejski rynek miedzianych rur przemysłowych dostarczanych w kręgach o zwojach uporządkowanych. Na tej podstawie, Komisja nałożyła na skarżących grzywnę w wysokości 18.990.000 euro do zapłaty solidarnie.

Skarżący nie kwestionują ustaleń decyzji, jeżeli chodzi o naruszenie przez nich reguł konkurencji WE i EOG, ale utrzymują, iż Komisja popełniła szereg błędów faktycznych i prawnych przy ustaleniu wysokości grzywny. Po pierwsze, twierdzą oni, iż ustalając podstawową kwotę grzywny i obliczając czas jej trwania, Komisja pogwałciła zasady proporcjonalności i równego traktowania przez to, iż nie wzięła pod uwagę ani statystycznie znikomego wpływu kwestionowanych porozumień na rynek, ani zmian w działalności kartelu.

Ponadto, skarżący twierdzą, iż dokonując oceny powagi naruszenia, Komisja znacznie wyolbrzymiła gospodarcze skutki kwestionowanych porozumień, przez to, iż wzięła pod uwagę rozmiary rynku półfabrykatów (miedziane rury przemysłowe), nie zaś rynek usług przetwarzania.

Skarżący twierdzą również, iż Komisja niesłusznie pominęła kilka okoliczności łagodzących, mianowicie: niewielki stopień realizacji kwestionowanych porozumień przez skarżących, natychmiastowe i dobrowolne zaprzestanie przez nich dokonywania naruszeń, strukturalny kryzys w przemyśle rur oraz fakt współpracy skarżących z Komisją. Utrzymują oni, iż przyznane im obniżenie grzywny w wysokości 30 % opierało się na błędnych przesłankach faktycznych i było sprzeczne z praktyką Komisji i orzecznictwem. Ponadto, twierdzą oni, iż Komisja potraktowała ich w sposób dyskryminujący w stosunku do innej spółki, stosując pewne okoliczności łagodzące tylko wobec owej spółki i przyznając jej o wiele łagodniejsze traktowanie bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez Giuseppe Caló przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-134/04)

(2004/C 146/08)

(język postępowania: francuski)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Giuseppe Caló, zamieszkałego w Luksemburgu, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchal, avocats, z adresem do doręczeń w Luksemburgu

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o unieważnienie decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. w przedmiocie obsadzenia stanowiska szczebla A2 dyrektora Dyrekcji „Statystyk dotyczących rolnictwa, rybołówstwa, funduszy strukturalnych i środowiska naturalnego” w DG EUROSTATu oraz decyzji odrzucającej kandydaturę skarżącego na to stanowisko.
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne twierdzenia:

Skarżący, będący urzędnikiem Komisji, przydzielony do EUROSTATu do pełnienia funkcji dyrektora Dyrekcji „Statystyk dotyczących rolnictwa, środowiska naturalnego, gospodarki żywnościowej i regionów” został ponownie przydzielony, wraz ze stanowiskiem, do pełnienia funkcji głównego doradcy dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej, do której został przydzielony. Komisja podjęła równocześnie decyzję o obsadzeniu jego dawnego stanowiska.

Skarżący zaskarżył tę decyzję do Sądu Pierwszej Instancji w ramach innej sprawy (T-118/03 Caló/Commission).

Niniejszą skargą skarżący kwestionuje decyzję mianowania innego urzędnika na jego dawne stanowisko, przytaczając w pierwszym rzędzie te same zarzuty, które podniósł w sprawie T-118/03. Podnosi on ponadto, iż wybrany kandydat nie posiadał kwalifikacji wymaganych przez zawiadomienie o wakacie. Skarżący utrzymuje również, iż kandydat ten brał udział w zebraniu szefów gabinetu Komisarzy, podczas którego podjęto decyzję w przedmiocie obsadzenia stanowiska, na które skarżący kandydował. Na tej podstawie skarżący powołuje się na pogwałcenie zasad przejrzystości, słuszności, niezależności, jak również na pogwałcenie prawa do obrony. Skarżący zwraca również uwagę na całkowity brak uzasadnienia.

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Kurta Martin Mayera, Tilly Forstbetriebe GesmbH, Antona Volpini de Maestriego i Johanna Volpini de Maestriego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-137/04)

(2004/C 146/09)

(język postępowania: niemiecki)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zwrócili się ze skargą przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Kurt Martin Mayer, Eisentratten (Austria), Tilly Forstbetriebe GesmbH, Treibach (Austria), Anton Volpini de Maestri, Spittal/Drau (Austria) i Johannes Volpini de Maestri, Seeboden (Austria). Pełnomocnikiem procesowym skarżących jest Rechtsanwalt M. Schaffgotsch.